

P. Buzogány Árpád

mi lesz veled

elhagyott vár tornya leszel
semmibe nyúló
karjaid fülledt ölelésre mozdulnak
és árva madarak gubbasztanak
körülotted a fákon
ó ekkor már késő lesz
illattalan szerelmeket idézni meg
felhős álmok magasában
és bánni frissen gyújtott
majd magukra hagyott tüzek
melegét ami tied lehetett volna
és ne várj rám mint kiskutya
felnyalnam lépteid hűlő nyomát

Nap süt szemedből

Rossz nap sütött reám, még mindig éget,
perzselte arcomat kemény, hideg
fényével s nem kerestem én menedéket,
nem mondtam el, hogy fáj, ugyan kinek?

Virágokat kerestem én, kezédbe
adnám a legszebb illatos csokor
virágot, válogatva, neked szedve,
szíromlevélre válaszod csókold,

hűvös szemeddel lesd, a mondat végén
miért remegnek úgy a szép szavak?
Egy kis mosoly s ismét meghozza békém
a játszi fény, villannak friss halak...

Nap süt szemedből; ismét láttalak,
magamba zárlak, mint álmát a vak.

Börtönömben

Minden sor csak álca,
mögötte ott vagy
te is, mosolyoddal,
hogy békén ne hagyj,

ahova bezárlak
naponta téged,
betűkarám közé
enged a lélek

gondoljak rád ma is,
pedig te erről
nem tudhatsz, honnan is
erről a helyről,

csupán, tovább már nem,
ide kerítek,
hogy rád gondolásom
hírét ne vidd meg

szelek hazájába,
őre én lettem
börtönödnék, itt csak
mi vagyunk, ketten.

Kiadványaink

Az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó gondozásában
2011-ben megjelent:

